

ETT SOMMARPARADIS

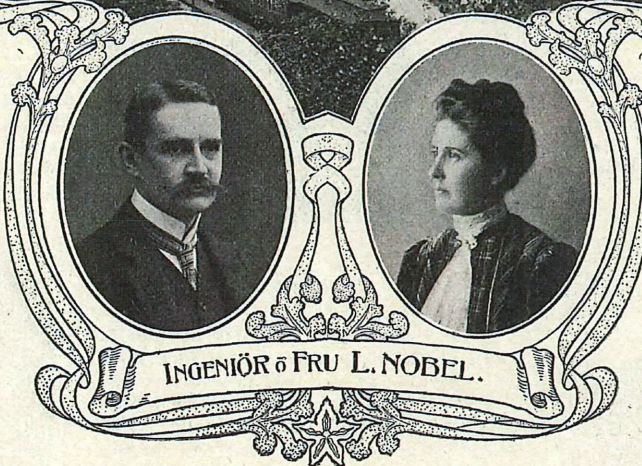
BÅSTAD
FRÅN JÄRNVÄGSTATIONEN

ATT RYCKA UPP våra svenska kurorter, göra dem tidsenliga och därigenom alltmera lockande för det Sverige, som reser, är en fosterländsk gärning så god som någon. Det vackra Båstad genomgår f. n. en sådan omdaning, tack vare en svensk mans energi, intresse och lust för ekonomisk uppfostring. Det är ingenjör Ludvig Nobel på Djursholm

NÄR MAN STIGER AF vid Båstads prydliga station på Väst kustbanan och blickar ut öfver landskapet, ser man på afstånd Kattegatts blå böljor, hvilka skölja en inbjudande sandstrand. En liten bit uppåt landet höjer sig Hallandsåsens skogklädda sluttningar och mellan dessa och hafvet ser man Båstads äldriga kyrktorn, omgifvet af den lilla köpingens hus, kokett och pittoreskt inramade i frodig grönska. Det hela är en tafla så vacker, att den svårigen går ur ens minne, när man en gång sett den en strålande sommardag.

Och när man sedan i char-à-banc eller droska efter omkring 10 min. åkning hunnit fram till den lilla badorten, känner man sig ingalunda sviken i sina förväntningar. Små nätta, prydliga hus med stora trädgårdar, en rak och många krokiga, trefliga gator möta först ens öga. Fortsätter man så sin väg ned till stranden, utbreder sig en liflig tafla för blicken. På den breda sandstranden leka barn af alla åldrar, ja, ända ut i det långgrunda vattnet gå de med bara ben och uppskörtade kläder för att manövrera sina barkbåtar. Solbrända och röd-blommiga ge de taflan ett intensivt lif. Under lummiga träd ett stycke högre upp på stranden sitta barnsköterskor och föräldrar, som ha ett vakande öga på "det unga Sverige". En mängd andra badgäster finnes där naturligtvis äfven, men det är ej utan skäl som man kallat Båstad "barnens paradiset".

Flertalet badgäster utgöres nog af familjer med barn, som man vill låta njuta af den rena, milda Båstads luften, hvilken tillsammans med de utmärkta sanitära förhållandena göra Båstad alltmera omtyckt

INGENJÖR OCH FRU L. NOBEL.

— gift med författarinnan "Leas" dotter — som af den idylliska kustbyn vid foten af Hallandsås håller på att skapa en än mera tilldragande sommarort än hvad den hittills varit. Efterföljande skildring torde jämte de meddelade vyerna komma att locka mer än en af våra läsare dit ned, då sommaren kommit hit med sol och lifgivande värme.

år från år. Vid stranden ligga tvenne stora kallbadhus och ett varmbadhus, alla flitigt begagnade, förstås.

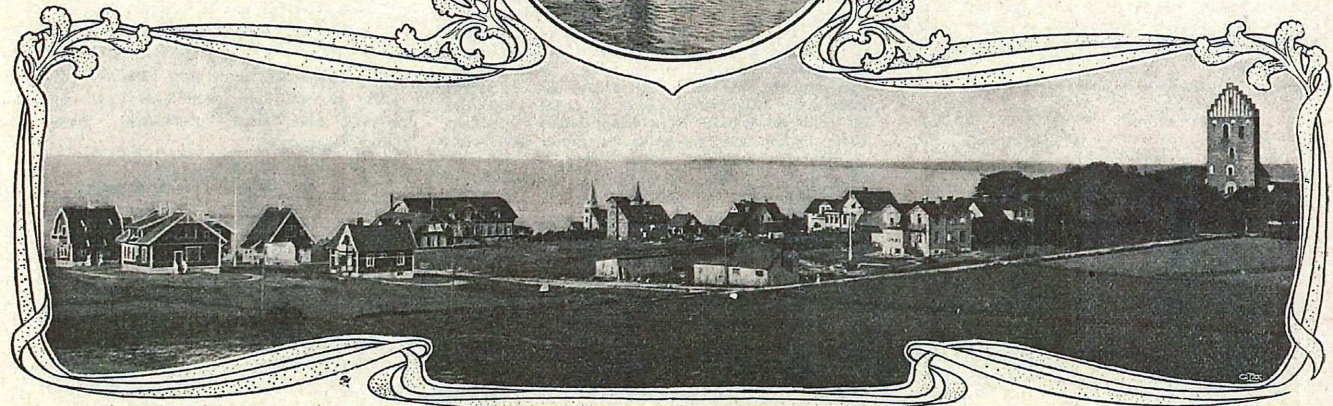
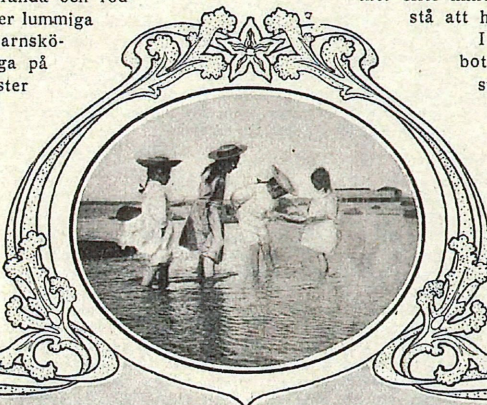
Fortsätter man promenaden västerut, kommer man snart till Strandhotellet, en stor, modern restaurant med hotell för badgäster, det hela

prydligt, vackert och inbjudande. I närheten af detta ligger en hel del villor, som hyras ut åt familjer, hvilka önska ha eget hushåll.

Några steg längre åt väster och vi stå framför en grupp villor i treflig stugstil med tegel-, halm- eller torftak och med nyanlagda små täppor kring hvar och en.

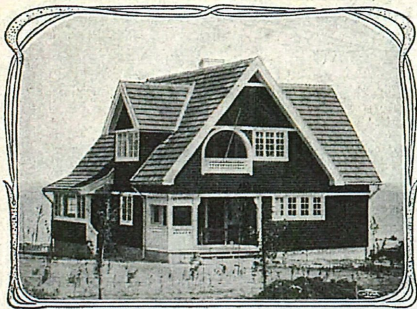
Hela denna lilla "Garden City" (8 villor) anlades förra året af ingenjör Ludvig Nobel, som år 1905 med familj vistades i Båstad och då blef så förtjust i stället, att han därstädes inköpte ett jordområde, å hvilket han nu uppfört dessa små "mönstervillor". Han ansåg nämligen Båstad äga särdeles stora förutsättningar såsom sommarhem för familjer, hvilka önska en fast bostad för sommaren för att undvika de mer eller mindre primitiva dylika, som vid de flesta badorter stå att hyra.

I hvar och en af dessa villor finnes på nedre botten ett större samlingsrum med öppen eldstad, så att familjen vid påkommande regn- och ruskväder ej skall vara hänvisad till societets- och hotell-lokaler, utan samlas hemma kring en treflig, flammande brasa. Sofrummen på öfre botten äro försedda med enkla, men bekväma järnsängar samt hvitlackerade trämöbler och ljusa gardiner, hvilket gör ett glädt och luftigt intryck. — Ingenjör Nobel, som infört vattenledning i Båstad,

VY AF BÅSTAD. KYRKAN, STRANDHOTELLET OCH NOBELSKA VILLAOMRÅDET.

VILLA SORRENTO.

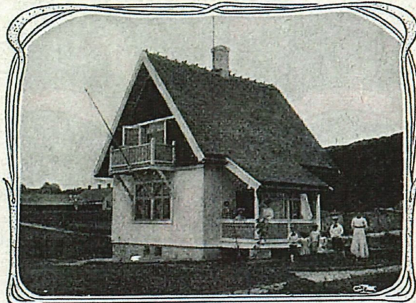
har ledt denna ända fram till sina villor. Han har äfven föranledt Strandhotellet att anlägga en större septisk tank, till hvilken också hans villor ha ledning, så att hela den lilla villastaden sålunda är försedd med vatten- och afloppsledning.

Den ena af villorna — byggd i ryggåsstil och kallad "Högstugan" — äges och bebos af ingenjör Nobels mor, fru P. Nobel. Både det yttre och det inre af denna "stuga" är särdeles tilltalande. Ritningen är utförd af arkitekten W. Sjöberg och alla möbler komponerade af artisten Alf Wallander. Den af ingenjör Nobel själf bebodda villan, Sorrento, ligger midt bland de andra villorna. Salen har en treflig "matvrå" och på öfre våningen finnes en loggia.

INTERIÖR FRÅN VILLA SORRENTO.

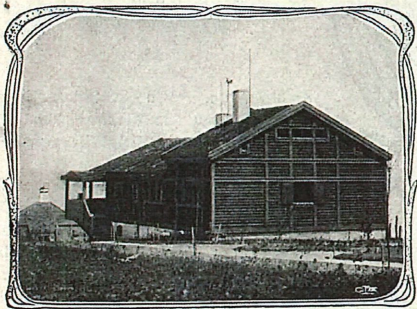
bära goda frukter. Det är på tiden att vi börja taga vara på de resurser, som finnas inom vårt land, så att ej de flesta af de mera välbärgade svenskarne tillbringa sina somrar vid utländska badorter för att njuta den komfort, de ej anse sig kunna påräkna vid våra svenska.

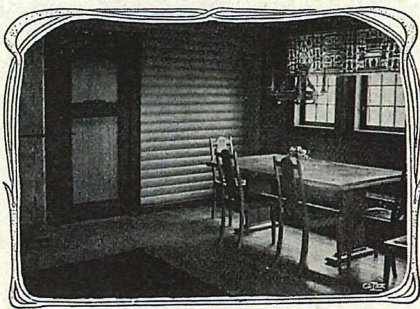
VILLA BOET.

Af de öfriga villorna äro två redan sålda till ett par Djursholmsfamiljer. De andra hafva varit uthyrda till familjer, af hvilka somliga långväga ifrån, bland annat två från Moskva. En skola är jämväl under anläggning för att tillföra samhället ett ökad ungdomligt element, hvartill snart kommer ordnad gatubelysning med Lux-lampor.

Man må hoppas, att detta försök att bereda verkligt trefliga sommarhem för familjer och att ställa den förr ganska primitiva lilla badorten i ledet bland våra mest besökta, skall

VILLA "HÖGSTUGAN".

INTERIÖR FRÅN "HÖGSTUGAN".

"Måttlighetsfolket".

En replik till hr Thore Blanche.

VÅRA MÅTTLIGHETSSUPARE göra verkligen allt hvad de kunna för att sätta rusdryckerna i misskredit. Att det lyckas dem, är inte deras heder.

De orda vidt och bredt om sin kärlek till mjölk och vatten och tycka äfven om te och kaffe. Men de skulle förakta sig själfva, om de inte då och då hade smak för ett glas godt vin eller en konjak till cigarren, och deras hälsa skulle lida af att inte ibland få ge nykterhetsfolket en gliring.

Måttlighetsfolket gör hvad det kan för att hindra ett älskad fusterland att råka i händerna på fanatiska svärmare utan omdöme och sans för lifvets realiteter, som i alla fall är och förblir vin och spirituosa. Mäniskosläktet trår efter sprit. Detta är ett förhållande, som ingen sant måttlig vill ha ändradt. Spirituosan har följt kulturen i spåren, där den inte rent af gett upphof till sådan, t. ex. i de engelska kolonierna. Vi älska moder Svea högt, så länge hon ger oss di med tiodubbelrenad från Karlskrona. Men slutar hon denna sin omvårdnad, vända vi henne ryggen och fara till Cognac. De dygder, spriten föder och fostrar, skulle försvinna, och laster, hvilkas namn vi ej nämna våga,

*Undertecknad som på en
ant Gunnarsson försmedt
om en dussamma omlopp
eller angående på en god
bellig och dryg tvärlin
innehåll.*

*Jagobrygget
af det tillförlitliga och
Björnsjöns förhållande*

skulle träda i deras ställe. När Japan stiftade sin opiumlag, var dess dom färdig. Sverige bör låta varna sig. Ett rusdrycksförbud skulle ställa vår stolta nation bland barbarstaterna. Ja, ännu lägre. De mest utvecklade kulturländerna omhulda rusdrycksnäringen.

Det är nog synd om de stazkas fyllbultarne, men piska dem på samma gång vattumännen få sin afbanning. Där kunskap och öfvertygelse icke räcka till, får man använda hårda medel. Det egna jagets stimulerande går gifvetvis före våra medmänniskors väl. Det är en bra gammal lära den där, att man skall taga vara på sin broder. Låt om oss som prästen och levitonen låta den sargade ligga, där han ramlat. Polisen sörjer nog för att han får härbärge.

J. LINUS WESTER.

TÄNK, OM vi kvinnor hade herr Thore Blanche på vår sida! Hvad han då skulle kunna uträtta mycket godt med sin talangfulla penna! I sin uppsats i nr 10 af Idun riffer han i stället ned hvad vi arbeta på att bygga upp hos våra barn. Få äro väl de mödrar, som vilja predika måttlighet för sina unga oerfarna söner, när de veta huru svårt, ja hart när omöjligt, det blir för de flesta att hålla sig inom måttlighetens gräns. Tyvärr hafva alla "fyllbultar" börjat som måttlighetssupare. Huru många tusen familjer, som nu till följd af familjefaderns alkoholmissbruk träda under fattigdomens ok, skulle ej med jubel hälsa ett rusdrycksförbud! Huru många blad i vår odlings stolta historia skulle ej hafva varit ännu skönare om ej alkoholen satt sina mörka fläckar här och där! "Spioneri", "hyckleri", "lönröveri" och hemliga synder frodas i vårt land i oroväckande grad. Våra kvinnor behöfva i sanning vakna upp öfver den underminerande fara, som lurar på vår svenska nation såsom folk, däri att äfven kvinnornas alkoholmissbruk tilltager.

Borde vi ej ömma för de arma oskyldiga små, som genom de ärftliga anlagen hemfalla åt synd och last? Nej, låt oss i första rummet bli ett nyktert folk! Först då skola vi bli det lyckligaste och fräste folk på hela jorden!

E. H.

Syndabocken.

Berättelse af August Strindberg.

(Forts. fr. föreg. nr.)

ATT ANKLAGA honom ville han icke, ty då vore mannen förlorad, men han ville ha full bevisning för sig själf, innan han afskedade honom. Därför telefonerade han till fiskalen och bad om enskildt samtal. Tjärne älskade icke Libotz, men vädrande ett beslag, lofvade han genast komma, då han i nödfall väntade sig få del af hemligheter, som sedan kunde begagnas.

Han kom på cykeln, rusade in i byrån och red strax grensle på en omvänd stol.

Libotz, försiktig som vanligt, började med en inledning, som lämnade Tjärne alldeles oberörd, men när han nalkades föremålet, syntes fiskalens uppmärksamhet väckas.

— Men du får icke ta detta som en angifvelse, fortfor Libotz, jag vill bara ha fredadt samvete, när jag säger upp honom ur tjänsten.

Och så gaf han hela analysen. Men när han såg att Tjärne antecknade, varnade han honom återigen:

- Du får icke göra rapport.
- Nej, det är bara en promemoria, om jag skall kunna anställa privat undersökning.
- Låt mig lita på det! Men säg, har du märkt om Sjögren lever öfver sina tillgångar, när han är ute?

Vid namnets nämnande snördes Tjärnes ansikte, som om han knöt igen en påse med hemligheter, och strax efter svarade han:

— Jag vet ingenting, men tror att han går på Stadskällarn, och att där spelas kort; och den som spelar kort, den kan man tro om allt.